

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - tel. 83-177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - tel. 414646

Polletna naročnina L 1.750

Letna naročnina L 3.500

Letna inozemstvo L 4.500

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXV. - Štev. 4 (1236)

Gorica - četrtek, 25. januarja 1973 - Trst

Posamezna številka L 80

Naša navzočnost

V nedeljo 28. januarja se v naših škofijah obhaja dan katoliškega tiska. Sv. oče Pavel VI. je pred nedavnim opozoril na problem katoliškega tiska z jasno in očeto vso besedo. Z veseljem je pozdravil »brate ter sinove in hčere, ki pospešujejo in podpirajo katoliška sredstva obveščanja, to nenadomestljivo pomoč pri graditvi in apostolatu kristjanov.« Njegova beseda je bila beseda opogumljenja, naj se nadaljuje »z vztrajnim prizadevanjem za izdajanje in širjenje zdravega in zanesljivega tiska, ki skuša bogatiti človeka z duhovnimi vrednotami, pa naj bodo to kulturne, socialne ali verske vrednote; tiska, ki obvešča, a ne vara, ki brani, a ne ponižuje, ki usmerja, a ne sili. Krščansko občestvo mora imeti in ohraniti lastna sredstva tiska tako v državnem merilu kot tudi v okviru škofije...«

Papeževa beseda je jasna in nedvoumna: Kot katolici moramo imeti in ohraniti svoj lastni in neodvisni tisk. Naše slovensko občestvo na Tržaškem in Goriškem pa tudi v Slovenski Benečiji ne more in ne sme ostati brez tega danes nenadomestljivega sredstva obveščanja in formiranja. Toliko bolj je to potrebno, ker vemo, kako neobjektivni in nam večkrat nasprotni je drugi tisk, bodisi italijanski bodisi slovenski. Eden nas noče poznati, ker smo Slovenci, drugi noče vedeti za nas, ker nismo marksisti. Ostane nam samo to, da vzdržujemo in širimo naš neodvisni katoliški tisk in ostali katoliški tisk.

Marsikdo se je posmeval in se še posmejuje: Kaj boste vi, ki ste tako revni! Imamo slovenski in italijanski tisk s to stran in onstran meje, ki je bogatejši, lepše urejevan, zanimivejši... Tega bomo, kupujemo in širimo.

Ta miselnost se res opaža ponekod. To je »bleda misel«, kot se je izrazil France Prešeren, to je kompleks manjvrednosti, kot bi rekli danes psihologi. To je zadržanje človeka, ki se diči s pavovim perjem, češ, lepše je in bogatejše. Toda perje je in ostane pavovo. Mi smo rajši ubogi skromni škorec, ki se ne ponaša, a kljub temu ljubi svojo skromno obleko in je ne zamenja z drugo prav zato, ker je njegova.

Ti kristjani »blede misli« in zakompleksirani se najbrž ne zavedajo, kako so moderni in kako gredo le za bliščem brez primerne vsebine. Kajti izkušnja in tudi nauk Cerkve zahtevata, da imamo kot katolici lasten tisk, ki naj bo urezan za posebne razmere, kjer izhaja in kjer ga berejo. Tudi velik svetovni tisk se zaveda, da mora postreči bralcem z njih domačo, specifično problematiko. Zaradi tega imajo vsi večji dnevniki in tudi tedniki posebne krajevne izdaje. Danes se čuti v Cerkvi potreba celo po posebnem župnijskem tisku in ni malo raznih župnijskih vestnikov. Ali naj bi bili samo mi slovenski katolici v Italiji brez našega krajevnega tiska? Uverjeni smo, da bi to pomenilo težko ohromitev našega krščanskega občestva. Zato rajši prislusnimo besedam zadnjega koncila, ki pravi:

»Najprej je treba podpirati dober tisk. Da bodo bralci res prežeti s krščanskim duhom, je treba začeti tudi z izrazito katoliškim tiskom in ga širiti. Izdaja naj se očito z namenom, da oblikuje, utrjuje in širi javno mnenje, ki bo v skladu z naravnim pravom, katoliškim naukom in zapovedmi, pa naj dobi pobudo za izhajanje in zavisi neposredno od same cerkvene oblasti ali od katolikanov. Novice iz življenja Cerkve naj širi in prav razlaga. Verneke pa je treba opozarjati, naj katoliški tisk berejo in ga širijo, da si bodo mogli o vseh dogodkih ustvariti krščansko sodbo« (IM, 14).

Iz tega sledi naloga nas vseh, ki še čutimo s Cerkvijo, da naš slovenski katoliški tisk na poseben način ljubimo, kot ljubi škorec svojo skromno

obleko. Istočasno pa se moramo truditi, da bo ta naš tisk zmeraj bogatejši in zanimivejši po vsebini in obliki. Za to so pa potrebna denarna sredstva in so potrebni sodelavci, ki iz nič ni nič. Tudi pri delu za božje kraljestvo ne. Zaradi tega pozivamo naše duhovnike in katoliške laike, da pri našem zamejskem tisku sodelujejo, vse naše krščansko občestvo pa, da ta naš tisk bere, širi in tudi gmotno podpira. Le na ta način bo ostala živa naša navzočnost na tem koščku slovenske Cerkve.

OB PETINDVAJSETLETNICI REPUBLIŠKE USTAVE (1948 - 1973)

Letošnji januar praznujemo petindvajseto obletnico zgodovinskega dogodka. 1. januarja 1948 je namreč stopila v veljavo ustava italijanske republike, osnovana na vrednotah protifašističnega boja in odporniškega gibanja, ki pomeni temelj demokratičnega reda, v katerem živimo.

Duh ustavne listine izraža zelo široko in moderno gledanje na človeka in državljan, njegov odnos do oblasti, pravice in dolžnosti, družbeno vlogo, šolstvo in kulturo, državno ureditev, gospodarske probleme, socialno vprašanje in mednarodne odnose. Ustava vzpostavlja tudi pravičen odnos med Cerkvijo in državo na osnovi medsebojnega spoštovanja.

Kot državljani slovenske narodnosti še posebej opozarjamo na one temeljne člene ustave, ki priznavajo popolno enakost vseh državljanov brez razlike v jeziku (čl. 3) ter na dolžnost republike, da štiti s posebnimi določili jezikovne manjšine (čl. 6). To so osnovna načela republiške ustave, zato se morajo spoštovati ter uresničiti.

Prepričani smo, da bomo kot pripadniki slovenske narodne manjšine v Italiji dosegli izpolnitev omenjenih členov in to na celotnem ozemlju dežele Furlanija-Juljska Benečija. V tem smislu bomo še nadalje z vso vnemo delovali za doseg pravic, ki jih »magna charta« republike tako slovesno izpoveduje.

VODSTVO SDZ V GORICI

Premirje v Vietnamu bo podpisano

V sredo zjutraj so dnevno časopisje in radijske postaje sporočile svetu vest, da sta se oba velika zastopnika pri pogajanjih za mir, Kissinger in Le-Duc-To končno sporazumela o pogojih za premirje v Vietnamu. Zadevni akt bo podpisan v Parizu v soboto 27. januarja. Sovražnosti bodo prenehale v soboto popolnoma.

S tem je napravljen odločilen korak k miru v Vietnamu, kajti premirje še ni mir. Zato bodo prav gotovo potrebni še nadaljnji razgovori, da pride do pravega miru v tej tako preizkušeni deželi. Glavni pogoji za premirje se zdi, da so, poleg prenehanja bojev, priznanje obstoja dveh Vietnamov, izpustitev vojnih in političnih ujetnikov

ter nadzorstvo mednarodnih sil nad izvajanjem premirja.

Ob tej novici so se oddahnili in razveselili ne samo najbolj prizadeti Vietnamci, temveč tudi vsi ostali narodi. Saj je bila vojna v Vietnamu stalna grožnja za mir med državami. Ljudje so bili razdvojeni med pristaše takojšnjega miru ter med zagovorniki nadaljevanja vojne do zmagovitega zaključka. Uverjeni smo, da je s podpisom premirja ugasnilo najnevarnejše žarišče vojne v sedanjem času. S tem so kronana z uspehom številna in vztrajna prizadevanja mnogih narodnih voditeljev vsega sveta, med njimi zlasti papeža Pavla VI., ki so nenehno delali za mir v Vietnamu.

Se predno je po evropskih univerzah zavel novi veter »moderne« filozofije v dobi renesanse in znanstvenega prebujenja, imamo že v Evropi sami tudi prve praktične začetke ustavnosti. Srednjeveška Anglija nam je dala rojstno listino modernega pojmovanja države in oblasti. To je »Magna charta libertatum« v dobi kralja Ivana Brez zemlje iz leta 1215. V tej veliki listini svobodin so v bistvu že zajete glavne ideje o svobodi in pravicah posameznika v organizirani družbi. S tem je tudi dana prvič v še fevdalni Evropi resna omejitev kraljevega absolutizma in s tem postavljeno ogrado novi moderni družbi.

Ni pa bil tu naš namen podajati zgodovine ustavnih nauk, pač pa le opozoriti na dobo, v kateri je tekla zibelka sedanji evropski ustavnosti. Res je šele mnogo stoletij kasneje prineslo resnično in osveščeno ovrednotenje načel zgodnje angleške liberalne ureditve. Države so se na različne načine spreminjale od absolutnih v ustavne, vmes so jih spet tlačile notranje totalitarne krize ali osvaljalna politika velesil. V glavnem si je prav v našem stoletju, še posebej po drugi svetovni vojni, večina držav dala sodobne oblike ustavnega življenja.

ITALIJANSKA USTAVA - SAD PROTIFAŠISTIČNEGA BOJA

To je tudi primer Italije. Do konca zadnje vojne je imela še v veljavi albertinski statut, kraljevsko savajsko ustavo iz leta 1848, ki kljub nekaterim liberalnim postavkam ni bila še odraz svobodne demokratične družbe in modernih enakopravnih odnosov v državi. Fašistična diktatura pa je uničila še tisto svobodno razmerje, ki ga je statut določal. Vojna, protifašistična borba, odporniško gibanje, zmaga zaveznikov — vse to je nedvomno doprineslo svoj delež k razsulu fašističnega režima in k ostvaritvi pogojev za novo družbo v Italiji. Iz teh prizadevanj se je počasi oblikovala ustavna listina demokratične in republikanske države, ki naj bi zamenjala staro in s fašizmom resno kompromitirano savajsko monarhijo. Ta prizadevanja so prišla do izraza v delu ustavodajne skupščine v novi ustavi, ki so jo podpisali 27. decembra 1947 začasni državni poglavar Enrico De Nicola, predsednik ustavodajne skupščine Umberto Terracini ter predsednik vlade Alcide De Gasperi. V uradno veljavo pa je nova ustava stopila 1. januarja 1948. Tako je ustava sama sedaj dočakala petindvajseto obletnico svojega rojstva, dobo, v kateri je že lahko začrtala korenite spremembe v italijanski družbi, ki jo je nad dvajset let prej tlačil fašistični jarem in ji odvzel kakršno koli možnost svobodnega udejstvovanja in spočetja koristnih pobud za državni razvoj v notranji in zunanji politiki.

V čem je bistvo nove ustavne listine? V svojih osnovnih smernicah nakazuje predvsem načelno pot nove demokratične republike, osnovane na delu. Zagotavlja nedotakljive pravice človeka kot posameznika in kot člana skupnosti, jamči mu enakopravnost v ravnanju brez ozira na kakršno koli razliko. Svojo politiko gradi na mirnem sožitju med narodi in zavračanju vojne in sprejema mednarodno sodelovanje. Zagotavlja pravilne odnose s Cerkvijo, ki naj temeljijo na medsebojni neodvi-

snosti in spoštovanju.

Republiška ustava nadalje točno opredeljuje civilne, etično-socialne, gospodarske in politične odnose ter podrobno določuje ustroj državne ureditve, katere temelje je v modernem in dejanskem priznanju samostojnosti posameznih oblasti (izvršne, zakonodajne in sodne) ter v uvedbi decentralizacije z deželnim sistemom. Tudi iz opredelitve funkcije predsednika republike je razvidno, da je Italija parlamentarna republika, katere državni poglavar pa kljub temu ohranja nekatere pomembne naloge v vodenju političnega življenja in moderacijski vlogi med posameznimi oblastmi.

USTAVNA DOLOČILA IN SLOVENCİ

Se in še bi lahko razčlenjevali ustavne norme, a zavedlo bi nas predaleč. Omejimo se samo na kak specifični problem, ki nas pobliže zanima. Zapisali smo že, da je ustava sad protifašističnega boja in udejanjenje vrednot odporniškega gibanja. V tem je osnovni pomen ustave. Sem spada predvsem govor o zaščiti človeka kot posameznika in kot člana skupnosti. In prav med osnovnimi načeli italijanske ustave beremo med prvimi členi one, ki govorijo o enakosti državljanov »brez ozira na spol, raso, jezik, vero, politično prepričanje, osebni in socialni položaj (člen 3). In še: »Republika štiti s posebnimi določili jezikovne manjšine« (člen 6). Že samo dejstvo, da stavlja ta načela med uvodne člene celotne ustave, je dovolj zgovorno. Je obenem naloga, ki jo je ustavodajalec dal zakonodajalcu, da jo uresniči z ustreznimi izvršilnimi zakoni.

Ali je zakonodajna oblast izvedla te določbe ustavodajalcev? Dejstva sama nam najlaže odgovorijo. Se danes čakamo na izglasovanje potrebnega globalnega zaščitnega zakona za slovensko manjšino v Italiji. V samih ustavodajnih komisijah je bilo že pred več kot 25 leti govora o slovenski manjšini v zvezi z debato o deželi Furlanija-Juljska Benečija, uresničitev katere so že takrat določeni krogi uspeli preprečiti. Niso pa mogli preprečiti tega, da bi prehodne norme, priložene ustavi sami, določale v čl. X. točna navodila za manjšinsko zaščito v skladu s čl. 6.

Če smo v teh povojnih letih nekaj dosegli tudi na področju postopnega uresničevanja pravic slovenske manjšine, to še ne pomeni, da smo zadovoljni s prepočasnim urejanjem cele zadeve. Čas bi že bil, da bi odgovorne najvišje oblasti poskrbele za dejansko in pravično reševanje problema manjšinske zaščite v celoti. Za to so se že od vsega začetka borile in se še borijo slovenske politične organizacije tako na Goriškem kot na Tržaškem. Goriška SDZ je že leta 1947 poslala na ustavodajno skupščino in vlado vlogo v ta namen. In samo vztrajnost samostojnih slovenskih političnih organizacij in samostojni slovenski nastop na politvah sta gotovo dosegla, da se je v vseh teh letih nekaj premaknilo. Upati je, da bo najbližja bodočnost končno le prinesla še preostalo in da ne bomo ob zlateg jubileju ustave morali pisati podobnih jeremijad. Poleg tega že sam ugled republike zahteva, da pride do uresničitve vseh njenih ustavnih norm in s tem zadostitve pravnim in moralnim zahtevam.

Problematika slovenskih mestnih kaplanov

Pod gornjim naslovom je g. Dušan Jakomin objavil v Katoliškem glasu 11. januarja letos daljši članek, s katerim je opozoril na nekatera važna dejstva v dušnem pastirstvu med Slovenci v Trstu in izrazil želja, da bi se na podlagi omenjenih dejstev razvila mirna in pozitivna debata. Toda: o čem naj bi debatirali? in kdo?

NEKAJ PRIPOMB

1. Opustimo rabo starega naslova »kaplan«. Kjer je kaplan, tam je tudi župnik; in kjer sta župnik in kaplan, ima glavno besedo župnik. Govorimo o slovenskih dušnih pastirjih, ker se mi zdi, da je tako bolj poudarjena potrebna samostojnost, ki jo zahteva dušnopastirska skrb za Slovence v mestu, ker presega meje posameznih župnij. (Pravi slovenski kaplan še po starem pomeni besede s kaplansko plačo je sedaj v Trstu samo eden, čeprav se vrši slovenska služba božja v desetih cerkvah.)

2. Bodimo veseli in ponosni, da imamo tako dobre vernike, ki so res veliko žrtvovali in še žrtvujejo za službo božjo, za kulturne ustanove, za tisk, za dobrodelnost, za prostore in domove, za delo v teh domovih in dvorah itd. Da si morajo praktično vse sami poskrbeti in za vse sami skrbeti — verniki in duhovniki.

3. Slovenci, ne prepirajmo se o tedniku »Vita nuova«, ki nas ne pozna! Koliko pa list velja, povedo vsi neprodani izvodi po zakristijah, ki jih morajo župniki plačati.

4. Res. Za malenkosti je bila včasih potrebna dolga in ostra borba. Marsikaj je bilo doseženo. Glejmo zato naprej! In tu se pojavlja vrsta problemov, ki so zares prava »problematika« za slovenskega dušnega pastirja v Trstu.

NEKAJ PROBLEMOM

Kaj bomo naredili v bodočnosti? Kako se bomo organizirali? Kaj se bo godilo po naših domovih in dvorah? Bodo ti domovi brez družin, brez otrok? Kako bomo našli dostop do mladih, ki nas potre-

bujejo? Kako se bomo potrudili in izpolnili, da bo naše oznanjevanje v cerkvi in v šoli res slovensko ter bo pojasnjevalo resnico, odstranjevalo dvome, navduševalo za ideale in ogrevalo za dobroto in ljubezen? Kako bomo pritegnili k sodelovanju laike? Katere? Kako bomo zbudili pri naših ljudeh pravo narodno zavednost? Kako bomo ohranili in okrepili naše ustanove? Kako bomo preprečili odpad od vere in poštenosti? Kje bomo našli novih moči, da nas bodo nadomestile? Kako izboljšali udeležbo pri bogoslužju, obisk maše, prejem zakramentov? Kako bomo ostali sveži, sodobni, polni navdušenja, vztrajnosti in krščanskega optimizma? Kaj bomo ukrenili, da se bodo naši ljudje po našem zgledu zavzeli za božjo besedo in božjo stvar, za Boga, za Cerkev in za bližnjega? Za rešitev teh problemov iščemo pomoči.

Dr. Lojze Škerl

Stanje v ljubljanski nadškofiji

Ljubljanska nadškofija ima doma 320 lastnih duhovnikov, drugih 15 jih je začasno izven škofije (misijoni, pastoracija zdomcev, trije v Vipavi v semenišču itd.). Izven domovine živi še 173 škofijskih duhovnikov. Redovnih duhovnikov je v škofiji okoli 150. Posvečenih je bilo letos 9 škofijskih in 7 redovnih duhovnikov. Smrt je še precej prizanašala, umrlo je 8 škofijskih duhovnikov, od teh dva v zamejstvu in en redni duhovnik. Samo dva doma umrli duhovnika sta bila še v aktivni pastoraciji. Za pastoracijo zdomcev je letos vsaka slovenska škofija poslala po enega duhovnika.

Bogoslovcev imajo sedaj 98. Leto za letom število spet pada. Pred nekaj leti so imeli višek — preko 130 bogoslovcev.

Malosemeniščnikov imajo v Vipavi in pri Sv. Petru v Ljubljani skupno 51 kakor lani. Če Bog da, bo letos 17 abiturientov.

Stanje v ap. adm. Koper

1. januarja 1973 je ap. adm. Slovensko Primorje (Koper) imela 178 svojih škofijskih in 18 redovnih duhovnikov ter tri škofijske duhovnike iz ljubljanske nadškofije. Izven škofije živi 12 duhovnikov in sicer: 1 misijonar na Madagaskarju, 2 izseljenka duhovnika v Nemčiji, 2 upokojena, 1 v civilni službi ter 6 v drugih cerkvenih službah. Doma živi 10 duhovnikov v pokoju, 10 jih je pretežno v splošnih škofijskih službah. Vseh bogoslovcev brez tistih na odsluženju vojaškega roka je 24, semeniščnikov pa 17.

Slovenska avtocesta

V zadnjih dneh starega leta je Slovenija dobila svojo prvo avtocesto in sicer 32 km dolgo štiripasovnico, ki povezuje Postojno z Vrhniko. Veliko je bilo v zadnjih letih govora o tej avtocesti; dolgo časa jugoslovska vlada ni hotela odobriti denarja zanjo, češ da ni potrebna. Samo odločni nastop tedanje slovenske vlade, ki jo je vodil še Stane Kavčič (gotovo je takrat dobil črno piko), je omogočil, da so se dela začela. In lahko rečemo, da je bil že skrajni čas, saj je bila stara cesta za promet že skoraj nemogoča; poleti nepregledne kolone domačih in tujih avtomobilov, pozimi pa poledica so otežkočale vožnjo. In nesreč je bilo na stari cesti brez števila.

Sedaj je vse to za nami; pred nami pa je nova avtocesta, ki teče po visokih viaduktih med notranjskimi gozdovi in omogoča hitro in varno vožnjo. Sofiranje po novi avtocesti je izredno prijetno in lahko. Ze sama narava, ki jo obdaja, ustvarja prijetno razpoloženje. V primerjavi s podobnimi v drugih državah nova slovenska avtocesta prav nič ne zaostaja. Ima celo nekatere posrečene in sodobne realizacije. Zlasti mi je ugajalo, da v nekaterih odsekih te ceste v eno smer nekoliko više kot cesta v obratno smer; tako voznika ne slepijo visoke luči avtomobilov, ki vozijo na drugi strani. Enostavna pa učinkovita zamisel.

Nova avtocesta je sad velikega truda zaradi težavnosti terena, po katerem je speljana. Da lahko teče brez ostrih ovinkov, je bilo narejenih veliko viaduktov, mostov in podvozov. Eden od teh še sploh ni končan.

Slovenija po svoji naravni legi predstavlja najlažji prehod iz severne Evrope k Jadranskemu morju; da bo to res tudi postala, nujno potrebuje dobro cestno omrežje. Zgraditi nameravajo zlasti dve cesti: eno, ki bi se imenovala »Slovenika«, od Šentilja do morja (prvi dodelan odsek je avtocesta med Postojno in Vrhniko), drugo pa od Podkorena do hrvaške meje in se bo imenovala »Ilirika«. Te ceste bi morale postati realnost do leta 1985. Upamo, da bo res tako, saj danes vsak turist, ki obišče Slovenijo, ne more prehaliti lepote dežele, vsak pa zna tudi kaj povedati čez njeno cestno omrežje.

b. š.

Bivši predsednik Johnson umrl

Pred dnevi je nenadoma umrl bivši predsednik ZDA Lyndon Johnson. Ze več časa je bolehal; njegovo stanje pa se je zadnje dni hitro poslabšalo, da ni bilo več pomoči. Lyndon Johnson je bil že v Kennedyjevi dobi podpredsednik ZDA, po tragičnem atentatu v Dallasu pa je postal avtomatično novi predsednik. Kasneje je bil tudi izvoljen za novo dobo štirih let.

Johnson je zavladal v Beli hiši v enem izmed najbolj delikatnih trenutkov povojne ameriške zgodovine. Njegovo ime je povezano z izglasovanjem zakonov za rasno enakopravnost v ZDA. V zunanji politiki pa je Johnsonovo obdobje vezano predvsem na razvoj vietnamske vojne in na tkzv. »escalation«. Usoda je hotela, da bivši predsednik ni dočakal sklenitve miru v jugovzhodni Aziji, ki ga zadnji razvoj dogodkov ima za skorajšnjega.

Delo deželnega sveta

Deželni svet je ob koncu leta 1972 sprejel predlog državnega zakona za gradnjo šolskih stavb. V letu 1972 je svet opravil obsežno zakonodajno delo: na 76 sejah so člani sveta preučili 72 zakonskih osnutkov, od katerih je bilo 70 sprejetih; od teh je 58 bilo že objavljenih v Uradnem listu in so torej že pravi deželni zakoni. Ostali zakonski osnutki še čakajo na mnenje vse državne vlade.

Delu deželnega sveta je treba še prišteti

Brandt v Parizu

Zahodnonemški kancler Willy Brandt je zadnji teden obiskal predsednika francoske republike Georgesa Pompidouja. Pogovori spadajo v okvir stalnih nemško-francoskih pogajanj in vladnih stikov, ki sta jih že uvedla stara prijateljka Adenauer in De Gaulle. Izgleda, da je bil glavni predmet razgovorov odnos med Vzhodom in Zahodom in z njim združeni problem evropske varnosti ter integracije.

Mesec za katoliški tisk

KAJ POMENI BITI »KATOLIŠKI« DANES

Znano je, da je Janez XXIII. sklical zadnji vesoljni koncil z namenom, da bi se Cerkev prenovila in posodobila v svojih strukturah in tudi v svojem nauku. To je znameniti »aggiornamento« Janeza XXIII. To je Cerkev na drugem vatikanskem koncilu tudi storila. Vsi smo priče, koliko številnih novosti smo že doživeli na vseh poljih cerkvenega življenja in tudi nauka, od liturgije do cerkvenega prava. To je bilo potrebno, saj je Cerkev ustanova stara več kot 1900 let. V tem času je preživela preganjanja, pa vstajenje Evrope iz barbarstva v zgodnjem srednjem veku in sedanje čase neslutene tehnike napredka ne samo v Evropi, temveč po vsem svetu. Preživela je težke čase herezij in razkolov, boje za svojo svobodo z vladarji in raznimi režimi, doživela razcvet umetnosti in znanosti in še toliko drugega. V njenem notranjem življenju in uredbi se je nujno nabralo marsikaj, kar ni bilo več za sedanjí atomski vek in za sedanje prilike, ko je svet postal majhen, Cerkev pa velika. Saj so v njenem materinskem objemu narodi celega sveta in vseh jezikov in kultur. Evropejski verniki katoliške Cerkve so postali manjšina.

Cerkev se je teh sprememb zavedala in se je na zadnjem koncilu prenovila in pomladila, da bo lahko bolj uspešno služila človeku 20. stoletja. Pri tem je opaziti zlasti kako se je Cerkev odprla sedanjemu človeku na vse strani. Odprla se je z razumevajočo besedo. O tem pričajo posebno nekateri dokumenti, ki jih je sprejel zadnji koncil, predvsem dokument o nekrščanskih verstvih, o ekumenizmu in pa o vzhodnih Cerkvah in tudi o verski svobodi. To so dokumenti, ki govorijo o sodobnem duhu in odprtosti Cerkve, kakor danes ljudje čutijo za potrebno.

Pri tej odprtosti in posodobljenju Cerkve pa nekateri menijo, da je s tem konec »katolištva«. V dobi ekumenizma in verske svobode naj bo konec s »katolištvom«. Ali res?

Videli smo, kako je izraz »katoliški« v teku časov zadobival različne prizvoke, v zadnjih stoletjih zlasti prizvok nekega antagonizma in bojevitosti na verskem in kulturnem polju. To drži. Danes Cerkev slične bojevitosti pri svojih vernikih ne želi več. Toda ali naj zato ne bomo več »katoliški«? Ta izraz namreč pomeni predvsem zvestobo naukom Cerkve, sv. očeta in cerkvene hierarhije. Ali moramo tudi to zvestobo odpraviti, kakor smo odpravili bojevitost v odnosih do drugih ver in idejnih prepričanj?

Ko človek bere Truhlarjevo knjigo »Cerkev v poglobitvenem procesu«, vidi, kako je razširjeno tako mnenje v vrstah vernikov katoliške Cerkve. Kako številni so teologi in razni oporečniki, ki bi želeli čim manj zvestobe Cerkvi in čim manj poslušnosti papežu. Zato naj se čim bolj opusti izraz »katoliški«. Naj ta pridevek ne bo v oviro pri stikih z drugoverci in drugače mislečimi ljudmi. Bodimo »krščanski«, vesoljni v svoji ljubezni, ne pa katoliški, navezani na neko strukturo.

Toda kdo je ustanovil strukturo, ki se imenuje Cerkev? Kdo je zgradil to Cerkev na strukturo, ki se imenuje Peter in njegovi nasledniki? Kdo je Cerkev izročil apostolom z nalogo, da oznanjajo evangelij in vodijo vernike? Ali ni bil to Kristus sam, ki je obljubil apostolom: »Jaz sem z vami vse dni do konca sveta«?

Mislim, da je odgovor jassen: Odpravimo izrazu »katoliški« njegov prizvok bojevitosti in antagonizma, kar res ni več sodobno, toda ohranimo »katolištvo«, ki pomeni zvestobo tistih strukturam, ki jih je postavil Kristus sam. Kajti v tem smislu biti »katoliški« pomeni biti zvest Kristus. Mnenja smo, da je prizadevanje ostati »katoliški« sodobno tudi danes v pokoncilski Cerkvi.

LEDENE ROŽE

IV.

V tržaškem tedniku »Gospodarstvo« z dne 12. januarja 1973 sem zasledil članek z naslovom »Na Zemlji še dovolj prostora za 50 milijard ljudi«. Zaradi njegove stvarnosti je vredno, da članek tu ponatisnemo skoro v celoti.

V dvajsetih letih, ko je živel na Zemlji približno poldruga milijarda ljudi, je izračunal nemško geograf prof. Penck po takratnem stanju znanosti in tehnike, da bi Zemlja lahko preživljala 6 do 8 milijard ljudi. Prof. Penck je bil za take račune priznan naravoslovec. Zmogljivost Zemlje za preživljanje prebivalstva je bila torej štiri do petkrat tako velika kot dejansko število prebivalstva.

Danes imamo na Zemlji tri in pol milijarde ljudi, pristojni naravoslovci so pa prebivalstvo zmogljivost Zemlje po sedanjem stanju znanosti in tehnike izračunali na 40 do 50 milijard ljudi. Od ravnovesja med zmogljivostjo in številom prebivalstva smo torej znatno bolj oddaljeni kot pred 45 leti.

Iz tega vidika je usodno, če propagiramo ravno v kulturnem krogu zahodnega sveta zmanjšanje rojstev ali celo zakone brez otrok.

Prof. dr. med. Gerhard Rose imenuje zakonske dvojice brez otrok celo »socialne parazite«, ker dopuščajo, da delajo za njihove pokojnine v starosti otroci drugih ljudi. Prispevki k pokojninskemu in bolniškemu zavarovanju so denar, od denarja pa ni mogoče živeti ampak le od tistega, kar lahko za denar kupimo. To pa morajo za zakone brez otrok stvarno izdelati otroci drugih ljudi, dostavlja prof. Rose, ki še dalje pravi: raznega veselja si ne moremo kupiti za denar, tako tudi ne veselja nad lastnimi otroki. Res je, da povzročajo otroci včasih tudi skrb. Vendar so tisti starši krivi, ki dopuščajo, da postanejo njihovi otroci kriminalci, pijanci ali uživalci mamil. Profesor meni, da so ti pojavi posledica tega, da ne poznamo več smisla življenja. Tisti, ki ima otroke, jim mora vcepiti ta smisel, potem mu ne bo treba zaradi tega trpeti.

K razmišljanju in ugotovitvam »Gospodarstva« ni kaj dodati, morda samo vprašanje: Kdaj bosta prišla do sličnega spoznanja tudi tržaški Primorski dnevnik in ljubljanska Delo? Ta dva naša dnevnika namreč ob vsaki priliki in nepriliki grozita s strašilom, kako bo človeštvo moralo umreti zaradi lakote, če bodo slovenske družine imele več otrok. Kitajci, ki jih je

800 milijonov, se ne bojijo, da bo človeštvo umrlo od lakote, Indijci tudi ne, in jih je 450 milijonov. Samo zaradi Slovencev naj bi se to zgodilo, ki nas po celotni svetu ni niti dva milijona. Ali morda želita ta dva slovenske dnevnika in še drugi z njimi, da bodo tam po letu 2000 delali za pensionirane Slovence Kitajci, pa morda še bosanski muslimani? Saj mladih Slovencev ne bo več. (r+r)

ZIVLJENJE Z BOGOM

»Kdor ni oženjen, skrbi za to, kar je Gospodovo« (1 Kor 7, 32).

Zivljenje nima smisla, če ga ne živiš za nekaj, če ga ne daješ komu.

Posredno ali neposredno, zavestno ali podzavestno, hočeš ali nočeš, živiš iz Boga in za Boga!

Sreča pa je v tem, da se zavestno in hote žrtvuješ za Boga — v človeku.

»To pa govorim, piše sv. Pavel, da bi bilo za vas lepo, in bi bili pri Gospodu trajno in brez raztresenosti« (1 Kor 7, 35).

Stoletnica rojstva sv. Male Terezije

Letos praznujejo v Franciji stoletnico rojstva priljubljene svetnice Terezije Deteta Jezusa. Rodila se je 2. januarja 1873, krščena pa je bila dva dni kasneje, 4. januarja. Za to priložnost je sv. oče poslal škofu v Lisieux posebno pismo, v katerem poudarja pomen svetnice za današnji čas.

Kot smo že povedali, ima naše letošnje tržaško-goriško romanje za cilj ravno obisk v Lisieuxu.

Kako je s Slomškovo beatifikacijo

Iz zadnje številke Slomškovega lista je razvidno, da postopek za Slomškovo beatifikacijo napreduje. Izvedenci proučujejo v Rimu Slomškove spise, ki jih ni malo, in ves material o Slomšku, ki ga je v Rim poslala mariborska škofija. Delo gre sicer zelo počasi naprej, a gre.

Vedeti pa moramo, da imajo za beatifikacijo in kanonizacijo veliko važnost čudeži, storjeni na priprošnje kandidata za svetniško mesto. Teh pa za Slomška nimamo. Treba bo zato več moliti ter imeti več zaupanja in globoke vere zlasti pri bolnikih. Priporočajmo se zato radi škofu Slomšku!

Nekaj ugotovitev v razmišljanje

Začetek novega leta je primerna priložnost, da pregledamo prehojeno pot ter si načrtamo cilje za bodoče delo. »Katoliški glas« je v svoji prvi letošnji številki stvarno ocenil dejansko stanje naše narodnostne skupnosti ter pri tem pogumno osvetlil nekatere pereče probleme od dušnega pastirstva pa do političnega položaja. Taki programsko-načelni članki kot je bil »Horoskop za leto 1973« imajo svojo težo, ker brez slepomišenja informirajo bralce o perečih vprašanjih, mimo katerih ne morejo brezbrizno odgovoriti dejavniki.

Ob prebiranju takšnih sestavkov se nam samo od sebe postavlja vprašanje, pred kakšne specifične naloge so v novem letu postavljeni katoliško čuteči ljudje oziroma njihove organizacije in ustanove. Pri marsikaterih bi se bilo treba vprašati, kaj želijo predstavljati, kakšne cilje zasledujejo, kakšne metode dela ubirajo in kakšne medčloveške odnose ustvarjajo. Ne gre za to, da bi pri tej ali oni organizaciji iskali negativne strani, ampak gre za tisto osnovno poglobitev vase, ki bi jo morala vsaka organizacija izvršiti, da bi se tako jasneje zavedela svoje objektivne vloge in mesta v širšem sklopu družbe, v kateri deluje.

POVEZAVA PROSVETNEGA DELOVANJA

Eden izmed takih problemov na Tržaškem, ki postaja iz leta v leto bolj pereč, je vprašanje krovne organizacijske oblike za globalno prosvetno delovanje društev in krožkov, slonečih na krščanskih načelih. Imamo široko razvejan krog raznih organizacij, društev in krožkov, ki je prav, da so v svojem delokrogu avtonomni, a obenem čutijo neko objektivno potrebo po sodelovanju in koordinirani dejavnosti z drugimi sorodnimi društvi oziroma po tesnejši povezanosti v okviru neke osrednje zveze ali centrale, kot je na primer urejeno na Goriškem.

Takšno zvezo bi seveda morala imeti ustrezne organizacijski ustroj, v okviru katerega bi vsako društvo moralo biti primerno zastopano in s tem imeti besedo in odgovornost pri odločanju in načrtovanju skupne kulturne politike. Dokler na takšnih osnovah sloneče osrednje zveze ni, je vsako društvo nujno prepuščeno samemu sebi ter ni močeno izvajati nekega širšega in organizacijsko zahtevnejšega kulturnega programa. Brez dvoma bi takšna oblika povezave ustvarila novo vzdušje, nove pobude in dala vsemu kulturno-prosvetnemu delu novega zagona, ki nam je res potreben.

PROBLEMI NASEGA TISKA

Glede števila glasil, ki se prištevajo oziroma, ki so namenjena krščansko mislečim rojakom, ni kakšnih posebnih zahtev. (Potreben bi bil vsekakor dnevnik in to iz več razlogov, o katerih morda kdaj drugič.) Glede kakovosti našega tiska pa bi se dalo marsikaj izboljšati. Znano nam je, da si Katoliški glas prizadeva pritegniti k sodelovanju predvsem sodelavce iz vrst mladine, katerih neokrnjene prispevke tudi objavlja v posebni prilogi. To je recimo konkreten primer v smeri izboljšanja in širjenja dobrega tiska.

Na splošno ugotavljamo, da so vsa glasila, vsaj načelno, odprta vsem, ki želijo sodelovati, ter želijo biti namenjena Slovincem v vsej deželi od Milj do Trbiža. Vendar so tu dejanska opazna tudi težave in včasih kar občutne pomanjkljivosti, posebno pri revialnem tisku kot sta na primer Most in Mladika, ki se skoro izključno omejujejo na sodelavce s Tržaškega in je zato poročanje omejeno bolj na ta prostor. Če imamo skupen tednik, bi bilo logično, da imamo tudi skupno družinsko revijo. Morda bi bilo treba pregledati koncept revije in preurediti uredniški odbor na primernih osnovah, da bi tako postala resnično ljudska družinska revija za vse zamejstvo od Trsta do Gorice in Trbiža.

JAVNO DELOVANJE IN MEDČLOVEŠKI ODNOSI

Nekaj vprašanj se postavlja tudi glede koncepta političnega angažiranja v okviru obstoječih zadevnih organizacij. Naj jih navedemo le nekaj: vzgajanje solidnih kadrov; razvijanje idejno-političnega programa po sprejetem konceptu; omejevanje programa na strogo manjšinske probleme ali na celotno stvarnost, ki nas obdaja; ožene ali širjenje kroga odločanja; stalna organizirana dejavnost ali samo za volitve itd.

Tesno povezano s celotno dejavnostjo na prosvetnem, kulturnem in političnem področju pa je vprašanje ostvarjanja konkretnih medsebojnih človeških odnosov. Brez medsebojnega spoštovanja in zaupanja se malo naredi in še manj doseže.

T. M.

Bralci pišejo

Ob robu članka o goriškem Mladinskem krožku

Iz dolgega članka v nedeljskem Primorskem dnevniku o Mladinskem krožku v Gorici sem se predvsem zamislil nad nekim stavkom, ki ga je častnik P. R. napisal po razgovoru z g. Nikotom Brešanom (uradno Bresciani). Ta stavek se glasi: »...da obdržimo korak z idejno-političnim razvojem v Sloveniji«. Dragi Niko! Kaj vas ni še »zbrihtalo«, da mladina ne bo »držala koraka z idejno-političnim razvojem v Sloveniji«? In veste zakaj? Ker je mladina odločena misliti s svojo glavo in ne kakor bo narekovala Komunistična partija Slovenije. Če tožite, da vam delavska in druga mladina ne sledi, je to po zgornji ugotovitvi nadvse razumljivo.

Če pa res mislite slediti liniji slovenskih komunistov, potem vzemite v roke Titovo pismo in začnite brez usmiljenja čistiti krožek, kakor se to dela v Sloveniji in Jugoslaviji. S tem delom pa pohitite, da ne bo prepozno! Pa brez zamere!

O drugih vaših mislih bi bilo tudi potrebno govoriti in jih podrobno analizirati, a ker se mi zdi, da so odraz začetnega navdušenja, bo bolje, da jih vzamemo v pretres morda čez leto dni, ko se bo začetno navdušenje že nekoliko poglelo.

Prijatelj mladine

Framasoni so spremenili svoj odnos do Cerkve

Framasoni ali prostozidarji so do nedavne veljali za hude nasprotnike krščanstva. Po zadnjem koncilu pa se je tudi v teh odnosih marsikaj spremenilo na bolje. Veliki mojster francoske lože »Veliki Orient«, ki je bila v preteklosti do Cerkve najbolj sovražna, je izjavil, da je treba zatreti vsako nestrpnost z ene in druge strani.

Prepričljiv koncert okteta „Gallus“

Zadnjo nedeljo je v dvorani Katoliškega doma nastopil moški oktet »Gallus« iz Ljubljane. Prireditev je organizirala Zveza slov. katol. prosvete in odzvalo se je res številno občinstvo.

Koncert sam je bil razdeljen na tri dele. Prvi je obsegal skladbe polifonskih avtorjev, druga dva pa slovenske skladatelje z narodnimi priredbami in umetnimi pesmi. Slednjih je bilo sicer relativno mnogo manj, dobre dve oz. tri na štirinajst. Kot razvidno, je program že sam na sebi tak, da nudi poslušalcu prikaz najrazličnejšega vokalnega glasbenega ustvarjanja. Skok od renesančne polifonije na slovensko oz. jugoslovansko narodno pesem je kar občuten. Zato bi vmes skoraj pričakovali del posvečen res umetni pesmi, ki naj pokaže predvsem nekaj iz sodobnega slovenskega ustvarjalnega področja v naši zborovski glasbi. Mislim, da so prav slovenski ansambli iz matične domovine poklicani, da predstavljajo — še posebej zamejski publiki — skladbe s sodobnim oz. modernim glasbenim izrazom in tako vnesejo diha svežine v svoj repertoar. Ze tako je na splošno pri večini amaterskih skupin težko zaslediti dela iz tovrstne literature, to pa zaradi težavnosti partitur in morda neobičajne melodične sodobnih del. Vse to pa le v razmišljanje, ki ga lahko sprožijo podobne glasbene prireditve v zadevi programske politike.

Prvi del nedeljskega koncerta je bil, kot že omenjeno, posvečen polifonskim skladateljem. Poslušali smo lahko sedem motetov Palestrine, Lassa in Gallusa. Člani okteta so imeli na sporedu tudi dve skladbi z večzborovno tehniko, v katerih se ansambel razdeli v dvojice (cori spezzati), in to v Palestrinovem motetu »Popule meus« ter v Gallusovi skladbi »Virgines prudentes«. V obeh je ljubljanski oktet pokazal zelo dozirano obvladovanje črke in duha renesančne glasbe, združeno s fino inter-

Novi koledar

Z novim letom smo tudi pri nas začeli v celoti izvajati prenovljeni bogoslužni koledar. Ker so verniki ponekod nezadovoljni, ker ne bo več v koledarju vseh doslej vpeljanih svetnikov ali pa so prestavljeni na druge dneve, je nadškofijski urad v Ljubljani izdal naslednje pojasnilo:

Cerkve je obenem z drugimi prenovitvarji v bogoslužju temeljito pregledala tudi razvrstitev svetniških godov, ki naj bi se v vsej Cerkvi obhajali tudi z mašo in molitvenim bogoslužjem. S tem ni nobenega svetnika črtala iz seznama svetih in zveličanih. Hotela je le najvažnejšim godovom in praznikom dati bolj ustrezno mesto, najrajši na smrtni dan ali pa na dan, ko se je god prvotno obhajal ali ga obhajajo druge Cerkve, zlasti vzhodne. Istočasno pa je hotela pustiti dovolj prostora, da lahko posamezne krajevne Cerkve dajo večjo veljavo svojim domačim svetnikom ali pa posebnim pastoralnim potrebam. Zato je za praznovanje z mašo (in z molitvenim bogoslužjem) precej manj obveznih praznikov in godov, več pa prostora za svobodno izbiro maš »po želji za različne potrebe«, pa tudi za praznovanje svetnikov, ki so posebnega pomena za posamezne kraje.

Tako smo tudi na Slovenskem lahko uvedli nekaj svojih praznovanj. Počasi se bomo privadili tudi nekaterih godov, ki so premaknjeni na druge dneve v letu. Svoj godovni dan, posebno če je blizu krstnega, pa kajpak zasebno še vedno lahko praznujemo kakor doslej. Mnoge šege in običaje, ki so jih naši predniki navezali na nekatere godove, so pa že marsikje povsem opustili in jih mlajši rod ohranja brez verskega doživljanja. Zato ni vzroka, da bi za njimi žalovali. Ostali bodo pač lep narodni spomin, kako so iz vere živeli naši predniki.

Mi pa si moramo najti v spodbudah in uredbah Cerkve sedanjemu spremenjenemu načinu življenja prilagojene oblike bližanja Bogu, tudi v češčenju in posnemanju svetih bratov in sester. Nanje bomo opozorjeni v nedeljskih oznanilih za ves teden naprej. Lepo bi bilo tudi, če bi radi prebirali svetniške življenjepise v novem »Letu svetnikov«. Duhovniki pa bodo v začetnem obredu vsake maše na kratko predstavili svetnika, ki ga praznujemo; opozorili bodo na značilnosti njihovih mašnih molitev, da bo tudi naše mašno praznovanje svetnikov prenovljeno in prošnja k njim bolj učinkovita in živa.

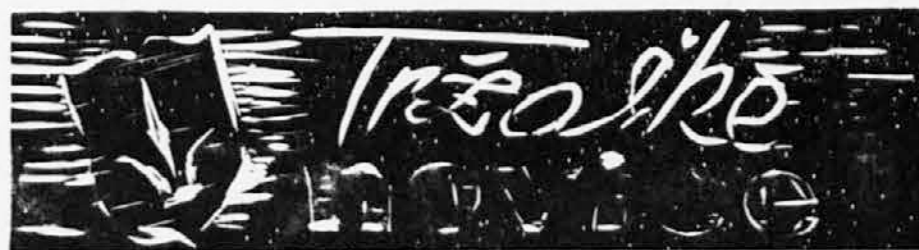
pretacijsko doživljajo. Incizivnost je oktet pokazal v Lassovi »Jubilate Deo« ter strogo linearnost v Gallusovi »Ascendit Deus«. Pri celotnem polifonskem izvajanju je lahko poslušalec dobil vtis, da oktetu kar leži ta elitna glasbena zvrst in da tudi v taki komorni zasedbi lahko res posrečeno poda dela pisana za sicer večji in drugače sestavljen zbor.

Naslednja dva dela sta obsegala pesmi slovenskih skladateljev. Tu smo na sporedu srečali predvsem najbolj priljubljene in najbolj izražene pesmi naših zborov. Foerster, Vodopivec, Mirk, Kramolc, Dev, Simoniti, Svara — to so med najbolj znanimi avtorji s svojimi tradicionalnimi skladbami. Poleg njih pa še Merku in Jež z modernjšim prijemom našega folklornega bogastva. Omenim naj morda le Foersterjev markantni »Večerni ave«, Kramolčevo nežno »Mrzel veter«, Ježev potpuri na pesmi »Po jezeru«, barvitost v izvedbi Vodopivčeve »Zabje svetbe«. V zadnjem delu pa še posebej poetično podano Odakovo »Dremle mi se« ali pristno folklorno v Svarovi »Moj očka« in Ježevem »Belokranjskem kolu«.

Oktet »Gallus« je dokazal, da ima že v svojem glasovnem materialu potrebno zlitost, oddaljeno od prevelikega akustičnega potenciranja ali solzave romantične zaletavosti. Posamezni glasovi se prijetno zlivajo v celoto, čeprav morda solistična zasedba včasih ni popolnoma ustrezna. Nedvomno zasledimo v tej sicer amaterski skupini gojitev vokalne glasbe na precej visoki ravni.

Se dve zaključni pripombi. Mislim, da bi v prihodnje kazalo v dvorani zapreti luči, v kolikor to precej moti pri zbranoosti. Še bolj potrebno pa je nekoliko več discipliniranosti od strani občinstva, ki s svojim vstopanjem in dvorano med izvedbami moti tako izvajalce kot poslušalce.

a. b.

Barkovlje - Beseda o cerkvenem pevskem zboru

Zadnja leta se je naš zbor številčno pomnožil in obenem pomladil s pristopom mlajših pevcev. Zato je bilo upati, da si bo zbor glasovno opomogel in z obnovljeno silo nadaljeval svoje delovanje. Začeli smo vse znova, ker so bili mlajši — petja nevesči — potrebni, da se naučijo vsega, od temeljev. In z novim delom so se rodile nove težave. Nekatere smo takoj premostili, drugih pa se še danes nismo rešili; zdijo se nam skoraj nepremostljive: nove pa še nastajajo z odstopom nekaterih starejših članov zbora.

Cesa potrebuje naš zbor? Predvsem pevcev! Številčno pa je moč našega zbora tale: 6 sopranov, 7 altov, 2 tenorja, 3 basi. Sedaj pa je tudi pri basih število pevcev padlo na tri. Letos je število pevcev tako padlo, da smo nekaj časa celo dvomili, da bo zbor zmogel slovesno božično mašo. Starejših, tistih, ki so petja vajeni, ki vse pesmi že poznajo, je šest. Od vseh ostalih (to je tri četrte zbora) pa imajo samo trije osnovno glasbeno izobrazbo.

Potrebovali bi organista, ki bi igral pri vseh slovenskih pobožnostih. Prepogostokrat naša pesem tudi izpade prav zaradi tega pomanjkanja. Pri sv. maši ob 8. uri igra g. Giuseppe Zudini. Orgelsko spremljavo pa močno pogrešamo pri enajsti maši. Ze dobro leto je ljudsko petje pri tej sv. maši brez spremljave, in zato je za tistega, ki samo posluša, morda suhoparno in pusto; za pevca pa gotovo naporno in včasih neobčuteno, prisiljeno. Ko dobimo na razpolago organista tudi za enajsto mašo, bo tako stanje gotovo nehalo.

Sedaj pa naj omenimo še kar je pozitivnega: vztrajnost kljub težavam. In tudi (zakaj pa ne!) korajža, da si kljub zavesti svojih omejenosti upamo nastopati pred našo širšo publiko (revija cerkvenih pevske zborov in skupni božični koncert). In tu moramo omeniti našega pevovodjo g. Janka Bana, ki naš zbor vodi in postopoma vzgaja. Njegova požrtvovalnost in neutrudnost nam dajeta moč, da nadaljujemo. Za njegov trud se mu tudi tu ponovno zahvaljujemo.

Kaj pa za naprej? Trdno smo odločeni, da nadaljujemo po svobodno izbrani poti, ki vodi do cilja, katerega smo si sami postavili. Težka je pot počasnega in postopnega izpopolnjevanja, do zmeraj globljega poznanja glasbe. S tem je lažji dostop do novih skladb in obenem stalna rast naših zmoglosti. K temu nas sili le eno: ljubezen do naše pesmi. In morda tudi osebno prepričanje, da dokler živi slovenska pesem, bo živelo tudi slovensko bogoslužje. Nočemo pa niti pomisliti, kaj bi bilo z nami, če to preneha.

Praznik v Borštu

Ob prazniku vaškega patrona sv. Antona je mladina iz Boršta priredila zelo uspel kulturni večer. Pestri spored je privabil v dvorano šolskih sester veliko število gledalcev. Po uvodnih besedah Marize Dilli, ki je prikazala prosvetno in kulturno življenje v Borštu, so nastopili gojenci Glasbene šole in pokazali občinstvu svoje znanje. Sledila je šaloi gra Alojza Cjaka »Prešmentana plastika«, ki je prisotne spravila v dobro voljo. Mešani pevski zbor je zapel nekaj pesmi Venturinija, Foersterja in Vogriča. Na koncu sta bili na vrsti igrice »Luknja v namiznem prtu« in »Čudežna kupčija«.

Večer, ki sta ga priredila mladina Kerkovega doma in prosvetno društvo »Slovenec«, so ponovili še v soboto 20. jan.

Vzhodna liturgija

Letos je desetič, kar Apostolstvo sv. Cirila in Metoda v Trstu priredi v znamenju edinosti med kristjani vsakoletno vzhodno liturgijo. Sv. maša v vzhodnem obredu je bila v nedeljo 21. t. m. ob 16. uri v cerkvi Brezmadežnega Srca Marijinega v Trstu. Med obredom je zbrane slovenske in italijanske vernike spremljala misel, izrečena ob pričetku, da naj ne pomeni prisotnost pri taki liturgiji zgolj radovednosti ali zanimanja za folkloro, temveč bodi resničen korak k skupni molitvi in edinosti vseh kristjanov. Velja pripomniti, da ima vzhodna liturgija še poseben pomen za Slovence. Vse do danes smo namreč Slovenci ohranili pravico ne le do slovenskega bogoslužja v rimskem obredu, ampak tudi v bizantinskem, in škoda bi bilo za nemariti cirilmetodijsko dediščino.

Liturgiji je sledilo ekumensko srečanje v župnijski dvorani. Po uvodnih besedah dr. Kosmaja je nastopil ekumenski zbor, ki je s petjem sodeloval že pri liturgiji. Nato je p. Koren iz Rima prikazal številna srečanja z delegacijami vzhodnih Cerkva in podčrtal pomen ekumenskih središč, kjer se, kakor je sam dejal, brusi in kuje edinstvo med kristjani. Zaključil je z željo, da bi se tržaško ekumensko središče, ki je izključno katoliško, razširilo na ostale krščanske Cerkve na Tržaškem. O ekumenskem središču Unitas v Trstu je na posled spregovoril p. Andreoli, ki je povabil slovenske vernike, da se vključijo v organizacijo in s svojim delovanjem pripomorejo k edinosti med kristjani.

Dr. Matej Poštovan - novi ravnatelj Radia Trst A

Za novega ravnatelja slovenske radijske postaje Trst A je bil pred kratkim imenovan dr. Matej Poštovan, dosedanji načelnik časnikarskega oddelka te postaje in njen dolgoletni uslužbenec.

S tem so pristojni krogi pravočasno poskrbeli za nemoteno in neprekinjeno poslovanje te pomembne ustanove, namenjene slovenski manjšini v Italiji. Poleg tega ima novi ravnatelj za seboj več kot dvajsetletne izkušnje delovanja v tej ustanovi in je poznana po svoji odlični strokovni usposobljenosti. Zato njegovo imenovanje na tako odgovorno mesto toplo pozdravljamo.

Omenjeno imenovanje potrjuje tradicionalno usmerjenost, po kateri mesto vodje postaje Trst A pripada rojakom iz demokratičnih vrst. Dr. Poštovanu k odgovornemu imenovanju iskreno čestitamo!

Še o otroških vrtcih

Pred kratkim smo poročali o splošnih problemih slovenskih vrtcev. V tem času je prišlo marsikaj novega in zanimivega, o čemer bi radi na kratko seznanili širšo javnost.

16. t. m. je bila v dvorani trgovinske zbornice skupna seja slovenskih in italijanskih predstavnikov staršev. Predsedoval je Romano Palomba, tajnik je bil Silvij Stopar. Odobrili so pravilnik ter izvolili dva predstavnika v občinski odbor ONAIRC. Od skupno 48 izvoljenih je bilo prisotnih 42 predstavnikov, volilo je 40 udeležencev. Izid volitev je bil: Romano Palomba 20 glasov, Silvij Stopar 16 glasov, namestnica prvega (Germana Varini) 1 glas, namestnik drugega (Aleksij Lokar) 3 glasove. Prva dva bosta tako predstavljala italijanske in slovenske starše v bodočem občinskem odboru.

Izid volitev in omenjeno srečanje staršev predstavlja vsekakor pozitiven napredek, obenem pa kaže, kako so slovenski in italijanski starši stopili na skupno pot, si razdelili breme in odgovornost, ker jim je pri srcu skupna usoda njihovih otrok. Komaj postavljeni temelji dajejo upanje, da se bo tako nadaljevalo. Zeleti je, da bi prav tako postopale zastopnice učiteljic. Na Tržaškem obiskuje letos vrtce ONAIRC ca 800 italijanskih in 300 slovenskih otrok. Kot omenjeno, je v pripravi občinski odbor, ki bo skrbel za vrtce in ga bo sestavljalo 7 oseb: 2 predstavnika staršev,

Širite »Katoliški glas«

dve predstavnici učiteljic in trije predstavniki občine. Pričakujemo, da bo kmalu do tega prišlo.

Površni opazovalec bi si mislil, da v otroškem vrtcu ni problemov, saj so tu le majhni otroci. Toda temu ni tako. Na vidiku je nekaka reforma otroških vrtcev. Starši, ki si želijo vsaki stvari priti do dna, so se za to najbolj zavzeli. Naša naloga je, da tem naporom sledimo, seznanjamo z njimi širšo javnost in jih podpiramo.

Tokrat bi radi nakazali le dva problema. Prvi je zelo važen: namreč priprava vrtnaric. Na Tržaškem ni šol za slovenske vrtnarice in to je velika pomanjkljivost, katero bo treba rešiti že v začetku prihodnjega šolskega leta. Drugi pa je problem mljske občine. Korošci (Sv. Barbara) in Zavljje še sedaj nimajo slovenskega otroškega vrtca, da omenimo le en del tržaškega ozemlja. O tem se je že veliko pisalo, a nič naredilo.

Trenutno pa je važno to, da občina kmalu imenuje tri predstavnike za novi odbor. Slišali smo veliko obljub od strani izvoljenih. Sedaj, ko bodo sedeli na občinskih sejah, naj uresničijo, kar so obljubljali.

28. januarja dan katoliškega tiska

Tečaj za zaročence se je pričel

Preteklo soboto se je začel tečaj za zaročence, ki je letos v mali dvorani Katoliškega doma v Gorici. Prvo predavanje je imel g. Gašper Rudolf, župnik v Mirnu. Govoril je o psiholoških razlikah in podobnostih moških in žensk. Pokazal je, kako je velikokrat nepoznanje ali neupoštevanje teh razlik krivo za polomije v zakonih, ko se dva ne skladata, zato ker se ne poznata, oziroma ker se ne zavedata, da je duševno in duhovno življenje pri moškem drugačno kot pri ženski. Da sta pač »dva«, ki se morata ujeti v skupno duhovno skladnost bolj kot v skupno seksualno dejavnost. Torej obratno kot menijo mnogi moderni danes, ki jim je seksualnost vse, duševnost pa malo ali nič. To se potem pokaže praktično v zakonu, ko se tako kmalu drug drugega naveličata.

Predavanje g. Rudolfa je izpričalo, kako potrebno je danes poznanje tudi psihologije človeka in psihologije življenja v dvoje, če hočemo imeti srečne zakone.

Naslednje predavanje bo v soboto 27. t. m. ob 20.30. Predavala bo ga. Ljubka Šorli o večnem problemu človekovem, ki

je ljubezen. V soboto 3. februarja pa bo predaval g. Renato Podberšič in sicer o temi »Nov par za nov čas«. Njegovo predavanje bosta dopolnila tudi dva zakonca, ki sodelujeta pri sličnih tečajih, ki jih imajo na Koprskem že dokaj časa.

Zaročence pa tudi mlade poročence vabimo, da se predavanju udeležijo. Na žalost pri prvem predavanju iz nekaterih župnij ni bilo prav nobenega para, četudi so te župnije precej velike. Ali si tam ne želijo srečnega življenja v dvoje?

Skiptično predavanje v Standrežu

Na zadnjem običnem zboru prosvetnega društva »Standrež« so člani izrazili željo, da bi bilo v Standrežu več kulturnih večerov. Društveni odbor je zato sklenil, da bo v novem letu tem željam ustregel in je že v začetku januarja pripravil prvi kulturni večer.

»Po Donavi, Donu in Volgi« je bil naslov predavanja, ki ga je imel g. Rodaro iz Gorice. Bilo je v župnijski dvorani v Standrežu. Predavatelj je prikazal lepote in zanimivosti ter zgodovinsko ozadje krajev, po katerih tečejo te največje evropske reke. Predavanje je spremljala primerna glasba.

Pismo uredništvu

Spoštovani g. urednik! Prosim za objavo tega pisma v vašem listu.

Sem mlad študent, živim v Gorici. Zanimajo me naši kulturni in tudi politični dogodki. Stalno prebiram vse zamejske revije in časopise, ker sem prepričan, da si samo tako lahko ustvarim več ali manj jasno sliko o našem zamejstvu. Razumljivo, da prebiram tudi vaš list. Prepogosto opažam, da žalost, da vaš tehnik premalo piše o nas samih. Bom skušal razložiti. V Gorici in okolici in ravno tako tudi v Trstu imamo mi — tj. tisti, ki se priznavamo za katoličane in ob volitvah uradno tudi za Slovence (in samo mi!) — številne kulturne in športne organizacije; in tudi politične skupine, ki se zbirajo pri Slovenski skupnosti v Trstu, pri SDZ v Gorici. Po mojem mnenju vaš list premalo o tem piše. Enostavno povedano: tem organizacijam ne dela propagande. Za gotovo vem, da ima ZSKP v Gorici vsak prvi ponedeljek v mesecu sejo, precej redne seje ima tudi Olympia, ravno tako tudi SDZ in ostale organizacije. Po mojem se na teh sejah nekaj sklene, se izdelajo programi, načrti za bodočnost. Meni se zdi, da je celo sama ZSKP preskromna ob svojih običnih zbiorih. Poglejte na levo: vsako vaško (!) društvo ima ob koncu leta ne občni zbor, ampak »tiskovno konferenco«. Jaz osebno in verjetno tudi mnogi Slovenci v Gorici bi radi kaj več vedeli o delovanju naše politične organizacije; odgovorni bi morali čutiti dolžnost, da bi o

tem poročali; ne samo v odločilnih trenutkih (ob volitvah), ampak vedno. Tudi malenkosti so včasih zanimive in mislim, da imamo kot volivci pravico čim več zvedeti o SDZ in njenem delu. Včasih bi morali določenim novicam dati prednost oz. še več: velik poudarek.

Prepričan sem, da imate veliko odgovornost in dolžnost, da pišete o tem, kar se pri nas dogaja, ker nihče drugi ne bo tega storil. Zgodovina pa se bo pisala po dokumentih. Naj se reče karkoli: tudi pri nas so organizacije, ki delajo in še kako. Prav dobro vem, da nimate plačanih časnikov (kot nekateri), ki bi jim ukazali, naj gredo sem pa tja in naj poročajo. Prav dobro se tudi zavedam, da nimate vi sami dovolj časa, da bi bili o vsem informirani. Pa sem tudi prav tako trdno prepričan, da si vaši bralci želijo podrobnejših novic. Vas ne napadam in vam nočem pripisovati nobene krivde. Nekateri delajo iz muhe konja, mi pa niti o svojih realnih dosežkih ne pišemo vedno, ali vsaj ne z določenim poudarkom. To mora človeka boleti.

I. Č.

Odgovor. - Marsikaj drži, kar pišete. To da menimo, da je dolžnost tudi tistih, ki delajo, da o svojem delu pišejo ali vsaj naprosijo koga, da napiše. Zaradi tega v današnjem uvodniku pozivamo tudi naše laike, naj pri katoliškem in demokratskem tisku sodelujejo. (Ured.)

Sestanek mlajših sodelavcev »Katoliškega glasa«

Preteklo nedeljo smo se srečali na Opčini; desetero nas je sedelo okrog mize v prijateljskem pogovoru. Namen sestanka je bil, da bi se pomenili predvsem o mladinski prilogi, ki izhaja približno vsaka dva meseca. Do sedaj so pri tej prilogi sodelovali samo Goričani in prihodnje pa bo priloga zajela sodelavce tudi s Tržaškega. Želimo poudariti važnost te odločitve zlasti, kar se tiče popestritve nadaljnjega programa; ravno tako je važno tudi dejstvo, da se krog sodelavcev pri Katoliškem glasu vedno bolj širi. In to predvsem zato, ker mi sami tako hočemo. Nimamo možnosti ali — bolje povedano — ne čutimo potrebe, da bi pisali za druge časopise. Med tedniki nam je Katoliški glas še vedno najbolj priljubljen in najbolj odgovarja našim željam, pa naj se govori karkoli.

Po drugi strani pa tudi čutimo potrebo oz. dolžnost, da pomagamo našim urednikom, ki so včasih preobremenjeni z delom. Poleg tega bi tudi zelo želeli približati Katoliški glas čim večjemu številu mladih, da bi ga z zanimanjem brali in da bi polagoma začeli sodelovati s prispevanjem člankov. Bilo je rečeno, naj bi ne čakali samo na mladinsko prilogo; Katoliški glas izhaja vsak teden in prinaša vsakovrstne novice. Vsakdo, ki ima kaj

povedati, bo gotovo našel kotiček v njem. Ni nujno, da so to visokoleteče kulturne ali politične novice; lahko so majhni odlomki iz zgodovinskega romana, ki si ga piše naše zamejsko ljudstvo, v dokaz svojega obstoja in trdne volje po življenju. Naj to kratko poročilo ne izzveni kot kak programski akt ali kot obljuba večne zvestobe našemu tedniku. Bolj kot to, naj bo teh nekaj besed v premislek vsem, ki berejo Katoliški glas in v vzpodbudo tistim, ki bi hoteli sodelovati. Prihodnja mladinska priloga bo izšla v prvi polovici februarja.

v. e.

Duhovniki za konec tedna

Na Angleškem je anglikanski londonski škof posvetil za duhovnike štiri delavce, ki so se pet let pripravljali na duhovniški poklic. Ostali bodo v svojih poklicih, ob koncu tedna pa vršili duhovniško službo. Škof je izjavil, da je morda to najbolj uspešen način za dušno pastirstvo.

Za Marijanišče: J. Zuodar, Como, 2.000 lir.

Za slovenske misijonarje: N. N. 30.000; N. N., Pevma, 5.000; Kržišnik 15.000; Albin Košuta 10.000; N. N. 10.000; Marija Zerkal; Zuoder 1.250 lir.

ŠPORT

Delovanje »Olympije«

V soboto 13. in v nedeljo 14. januarja je starejšo moštvo Olympije prvič javno nastopilo v novi športni sezoni. Udeležili smo se namreč odbojarskega turnirja, ki ga je priredilo društvo AGI iz Gorice. Odigrali smo dve tekmi, prvo proti ekipi »Libertas« iz Turjaka, in zmagali z 2:1; v nedeljo pa smo v finalu premagali moštvo AGI s 3:0. Tako smo se uvrstili na prvo mesto in odnesli pokal.

Rezultat tega nastopa je nedvomno pozitiven, vendar pa moramo povedati, da nismo bili zadovoljni z igro, ki smo jo razvili. Sami smo občutili pomanjkanje zaigranosti in odločnosti. Igrali smo slabše kot smo zmožni in kot smo pokazali ob drugih priložnostih npr. proti Krasu ali goriškim Gasilem.

S Krasom, ki nastopa kot Gasilci v tretji, C ligi, smo dosegli izenačenje, 2:2. Takrat smo igrali, po mnenju samih naših nasprotnikov, izredno hitro in učinkovito.

Goriške Gasilce Caldini smo srečali v dveh prijateljskih tekmah. Prvič smo jih premagali z 2:1, drugič pa smo izenačili 2:2.

Iz gornjega je razvidno, da je Olympia zmožna kakovostne igre, zato pričakujemo, da bomo med prvenstvom v I. diviziji znali pokazati tisto bojevitost, ki nam včasih manjka.

Z namenom, da se seznanimo z moštvi, ki jih bomo srečali med zgoraj omenjenim prvenstvom smo organizirali turnir, ki se je pričel v ponedeljek 22. t. m. Prijavile so se ekipe: PAV, Torriana, AGI in Aurora. Odpovedal je Turjak. Olympia je premagala Torriano z 2:0 in se tako uvrstila v finale.

O tekmi sami naj povemo to, da so v prvem setu pokazali naši fantje ogromno premoč. Igrali so učinkovito, tako da nasprotnik sploh ni prišel do izraza. Škoda, da se to ni ponovilo v drugem setu, ko je naša igra nekoliko zaspala, vendar smo kljub temu gladko zmagali.

pl.

DAROVI

Za Katoliški dom: N. N. 5.000; N. N. družbenica 5.000; N. N. 5.000; N. N. 5.000; Julka Skvarča 12.000; N. N. 5.000; N. N. 5.000; K. V. 10.000; N. N. 5.000; N. N., Sovodnje, 20.000; Mar. družba 10.000; N. N. 1.000; N. N. 1.000; N. N. 2.000; Bremec Stefanija 2.000; N. N. 1.000; N. N. 10.000; N. N. 1.000; N. N. 1.000; L. B., Gorica, 5.000; N. N. 20.000; T. A. 5.000; N. N. 5.000; N. N. 2.000; M. F. 2.000; sorodniki Šuligoj ob 1. obletnici smrti Fani Brešan 10.000 lir.

Marija in Stefan Marušič, Sovodnje, namesto cvetja na grob Pepilu Peliconu po 5.000 za Zavod sv. Družine in za Katoliški dom.

Pelicon Karmela namesto cvetja na grob Jožefu Peliconu po 3.000 lir za Zavod sv. Družine in za Katoliški glas.

Z. G., Gorica, po 5.000 lir za slovensko duhovnijo in za Zavod sv. Družine.

A. B. ob obletnici smrti moža Leopolda po 2.500 lir za Alojzijevešče, Zavod sv. Družine in za cerkev sv. Ivana.

Pina v spomin Fani Podgornik po 2.500 lir za Alojzijevešče in cerkev sv. Ivana.

Z. B. po 5.000 lir za Alojzijevešče in Zavod sv. Družine ter 10.000 lir za cerkev sv. Ivana.

Za cerkev sv. Ivana: prijateljice ob smrti Rozalke Jarc 5.000 lir.

Za tiskovni sklad: B. P. 2.000; N. N. 5.000; N. N. 5.000; P. L. 500; Z. J. 2.000 lir.

Za Alojzijevešče: M. Z. 5.000; N. N., Sovodnje, 10.000; M. F. 2.000; dr. Stoka v spomin mame g. Markuža 3.000; N. N., Nabrežina, v spomin Slavice Markuža 5.000; Justina Zuodar 2.000 lir.

Zavod sv. Družine: F. M. 10.000; Leopoli 20.000; Pekovsko udruženje goriške pokrajine v blag spomin na Vojka Cotiča 20.000; M. Z. 5.000; družina Bolčina namesto cvetja na grob očeta Mira Lojka 5.000; N. N. 20.000; N. N., Sovodnje, 10.000; Robert Danou 5.000; družina Zlobec v spomin Antona Zlobca 50.000; Justina Zuodar 2.000; družina Susič namesto cvetja na grob mame g. Markuža 10.000; Hmeljak, Trst, v spomin na nekdanje pridige Srečka Gregorca v goriški stolnici 10.000; družina Ferigo ob 25-letnici poroke 10.000 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: Marija Zagar 6.000; Marija Fabijan v spomin Ane Gosler 4.000; v spomin Franciške Može 3.000; ob prvi obletnici smrti Vide Colja 3.000; Alojzija Cocchi v spomin Ane Gosler 1.000 lir.

Za cerkveni zbor v Rojanu: N. N. ob poroki dr. Humberta Mamola in dr. Tanje Princič 20.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

V nedeljo 28. januarja ob 19.30

v župnijski dvorani v Standrežu

gostovanje

AMATERSKE DRAMSKE SKUPINE IZ GORICE

s komedijo v treh dejanjih

SREČNI DNEVI

(Claude-Andrè Pouget)

Prevod: Ciril Kosmač

Režija: Aleksij Pregarc

Vsi toplo vabljeni!

RADIO TRSTA

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 23.15.

Dejstva in mnenja: 14.30 (samo ob delavnikih).

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Spored od 28. jan. do 3. febr. 1973

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 11.15 Mladinski oder: »Kralj«. 12.00 Nabožna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 12.30 Nepozabne melodije. 13.00 Kdo, kdaj, zakaj... 14.30 Nedeljski vestnik. 15.45 Popoldanski koncert. 17.30 »Dan upanja«. Drama. 19.25 Kratka zgodovina ital. popevke. 20.30 Sedem dni v svetu. 20.45 Pratika.

Ponedeljek: 11.40 Radio za šole. 12.00 Opoldne z vami. 14.30 Pregled slov. tiska v Italiji. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Radio za šole. 18.50 Violinski koncerti. 19.15 Odvetnik za vsakogar. 20.35 Slovenski razgledi.

Torek: 11.35 Pratika. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Komorni koncert. 19.10 Črtice in novele Stanka Vuka. 19.20 Za najmlajše: pravljice. 20.35 G. Donizetti: »Lucia di Lammermoor«. Opera.

Sreda: 11.40 Radio za šole. 12.00 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Radio za šole. 18.50 Koncert. 19.10 Higiena in zdravje. 19.20 Zbori in folklor. 20.35 Simfonični koncert. 22.00 Za vašo knjižno polico.

Četrtek: 11.35 Slovenski razgledi. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 19.10 Furlanija in Julijska krajina. 19.25 Za najmlajše: Pisani balončki. 20.35 »Truplo je med nama«. Dram. roman. 21.45 Skladbe davnih dob.

Petek: 11.40 Radio za šole. 12.00 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Radio za šole. 18.50 So-

dobni slovenski skladatelji. 19.10 Liki iz naše preteklosti: »Jakob Soklič«. 19.20 Zbori in folklor. 20.35 Delo in gospodarstvo. 20.50 Vokalno instrum. koncert.

Sobota: 11.35 Poslušajmo spet. 15.45 Avtoradio. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Koncertisti naše dežele. 19.10 Prosvetno društvo »F. Prešeren« v Boljuncu. 19.25 Revija tržaških cerkvenih pevskih zborov 26. nov. 1972. 20.35 Teden v Italiji. 20.50 »Miroslav Vilhar«. Rad. igra.

★

Potovanje po Donavi in Volgi

Takšen je naslov kulturnemu večeru, ki bo v nedeljo 28. januarja ob 16. uri v Katoliškem domu. G. Rodaro, ki je sam preplut to pot s skupino turistov, bo v slikah in z živo besedo orisal svoje potovanje.

Pred predavanjem in po njem bo srečolov v prid katoliškega tiska.

★

OBVESTILA

Iščemo organista za slovensko mašo v cerkvi sv. Antona Novega v Trstu. Tel. 728633.

Učiteljski natečaj. Udeležence pripravljalnega tečaja za učiteljski natečaj 1972-73 obveščamo, da se bo tečaj (za ustne izpite) nadaljeval, brž ko bodo objavljeni uradni izidi pismenih izpitov, ki so bili opravljeni 18. in 19. decembra 1972.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: Trgovski 70 lir, osmrtnice 100 lir, k temu dodati 8% davek za registrski urad.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

ZAHVALA

V sredo 17. januarja je odšel pred nami v večnost naš dragi oče in stari oče

Lojze Lojk

Toplo se zahvaljujemo vsem, ki so na kakršen koli način z nami sočustvovali. Posebej se zahvaljujemo p. Anastaziju za pogrebni obred in poslovilne besede.

Zalujoči: Lojzka, Miro, Lojze, Franjo, Jelka in Olga z družinami

Črniče, Gorica, Nova Gorica, Videm, Koper, Milan, 23. januarja 1973

ZAHVALA

Globoko ganjeni nad tolikimi izrazi sočutja ob tragični izgubi naše ljube mame

Slavice Markuža roj. Škrk

se toplo zahvaljujemo g. župniku Srečku Rejcu za pogrebni obred, gg. duhovnikom, darovalcem cvetja in vsem, ki so jo spremili na njeni zadnji poti.

Mož, sin duhovnik in hči z družino

Nabrežina, 22. januarja 1973

ZAHVALA

Vsem, ki so z nami sočustvovali in spremili na zadnji poti našega dragega

VOJKA

se toplo zahvaljujemo. Posebna zahvala g. župniku Komjancu, ki nam je vedno stal ob strani, darovalcem cvetja ter pevskega zboru za žalostinke.

Družina Cotič

Sovodnje, 24. januarja 1973